

Sygn. akt VIII C 2854/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 maja 2016 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi VIII Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: S.S.R. Anna Bielecka-Gąszcz

Protokolant: st. sekr. sąd. Ewa Ławniczak

po rozpoznaniu w 25 maja 2016 roku w Ł.

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) w W.

przeciwko M. R.

o zapłatę 248,62 zł

oddala powództwo.

Sygn. akt VIII C 2854/15

UZASADNIENIE

W dniu 9 lipca 2015 roku powód (...) z siedzibą w W., reprezentowany przez pełnomocnika będącego radcą prawnym, wytoczył przeciwko pozwanej M. R. powództwo o zapłatę kwoty 248,62 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powód podniósł, że w wyniku kontroli biletowej w pojeździe nr 13 przeprowadzonej w dniu 15 marca 2005 roku, u pozwanej stwierdzono brak ważnego biletu podróżnego. W następstwie zaistniałego zdarzenia pozwana zobowiązana była do wniesienia opłaty dodatkowej w kwocie 110 zł, czemu jednak uchybiła. W dniu 16 sierpnia 2012 roku pierwotny wierzyciel dokonał przelewu na rzecz powoda przysługującej mu wobec pozwanej wierzytelności. Na wartość przedmiotu sporu składają się: kwota 110 zł z tytułu należności głównej oraz kwota 138,62 zł z tytułu odsetek naliczonych za okres od dnia 30 marca 2005 roku, tj. od dnia wymagalności roszczenia do dnia 17 czerwca 2015 roku. **(pozew k. 2-3)**

W dniu 17 lipca 2015 roku Referendarz Sądowy w Sądzie Rejonowym dla Łodzi-Widzewa w Łodzi wydał przeciwko pozwanej nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym (VIII Nc 4868/15). **(nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym k. 15)**

Pozwana zaskarżyła nakaz zapłaty sprzeciwem w całości i wniosła o oddalenie powództwa w całości, podnosząc zarzut przedawnienia roszczenia. **(sprzeciw k. 21-22)**

Na rozprawie w dniu 25 maja 2016 roku nie stawiała się żadna ze stron procesu. **(protokół rozprawy k. 30)**

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 15 marca 2005 roku pozwana M. R. poprzez zajęcie miejsca w tramwaju linii numer (...), zawarła umowę przewozu z (...) Spółką z o.o. w Ł., która wykonywała zadania zlecone przez Gminę Ł. w zakresie lokalnego transportu zbiorowego.

Pozwana podróżowała bez ważnego biletu, ważność ta upłynęła bowiem w trakcie jazdy, a pozwana nie skasowała kolejnego biletu, nadto pozwana posługiwała się biletem ulgowym nie posiadając jednocześnie dokumentu uprawniającego ją do zakupu tańszego biletu. W trakcie podróży pozwana została skontrolowana przez kontrolera biletów o numerze 381, który wypisał raport kontroli nr (...), przyjęty i podpisany przez pozwaną.

W związku z jazdą bez biletu pozwana była zobowiązana do zapłaty opłaty dodatkowej w wysokości 110 zł, zgodnie z właściwą uchwałą Rady Miejskiej w Ł. oraz przepisami porządkowymi lokalnego transportu zbiorowego w Ł.. Powyższa opłata dodatkowa za jazdę bez ważnego biletu winna być uiszczona na rzecz R. K., prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą Zakład (...) w Ł., zgodnie z umową zawartą przez niego z Zarządem Dróg i (...) w Ł.. **(dowód: kserokopia umowy z dnia 4.11.2003 roku wraz z aneksem k. 10-11, kserokopia uchwały Rady Miejskiej w Ł. wraz z przepisami porządkowymi oraz przepisami taryfowymi k. 11-12, kserokopia raportu k. 13, okoliczności bezsporne)**

W dniu 16 sierpnia 2012 roku powód (...) w W. zawarł z R. K. Zakładem (...) w Ł. umowę o przelew wierzytelności, m.in. wobec dłużnika M. R.. W załączniku do umowy wierzytelności zadłużenie pozwanej zostało określone na kwotę 110 zł. Pozwana została zawiadomiona o przelewie wierzytelności pismem z dnia 3 grudnia 2012 roku i wezwana do zapłaty należności w łącznej kwocie 245 zł, której to powinności jednak uchybiła. **(dowód: kserokopia umowy przelewu wierzytelności wraz z załącznikiem k. 7-8, kserokopia zawiadomienia k. 9, okoliczności bezsporne)**

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił jako bezsporny, a nadto znajdujący potwierdzenie w dowodach z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy, których prawdziwości ani rzetelności ich sporządzenia nie kwestionowała żadna ze stron procesu.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo nie jest zasadne i nie zasługuje na uwzględnienie.

Rozważania w niniejszej sprawie rozpocząć należy od oceny zgłoszonego przez stronę pozwaną zarzutu przedawnienia roszczenia, skuteczne podniesienie przedmiotowego zarzutu jest bowiem wystarczające do oddalenia powództwa bez potrzeby ustalenia, czy zachodzą wszystkie inne przesłanki prawnomaterialne uzasadniające jego uwzględnienie, a ich badanie w takiej sytuacji staje się zbędne (por. uzasadnienie uchwały pełnego składu Izby Cywilnej Sądu Najwyższego z dnia 17 lutego 2006 r. III CZP 84/05, OSNC 2006/7-8/114 oraz uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 11 sierpnia 2010 r., I CSK 653/09, Lex nr 741022). Zarzut ten okazał się w pełni zasadny.

Zgodnie z art. 117 § 2 k.c., po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia. Należy jednocześnie zaznaczyć, iż od wejścia w życie ustawy nowelizującej Kodeks cywilny (ustawa z dnia 28 lipca 1990 roku o zmianie ustawy Kodeks cywilny, Dz.U. Nr 55, poz. 321), Sąd bada zarzut przedawnienia tylko wówczas, jeżeli zostanie zgłoszony przez stronę (jak w przedmiotowej sprawie).

W myśl przepisu art. 117 § 1 k.c., z zastrzeżeniem wyjątków przewidzianych w ustawie, roszczenia majątkowe ulegają przedawnieniu. Roszczenie dochodzone niniejszym powództwem bez wątplenia jest roszczeniem majątkowym, a zgodnie z art. 77 ust. 1 ustawy z dnia 15 listopada 1984 roku prawo przewozowe (t.j. Dz.U. 2015, poz. 915 ze zm.) roszczenia dochodzone na podstawie ustawy lub przepisów wydanych w jej wykonaniu przedawniają się z upływem roku.

Bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne (art. 120 § 1 zd. 1 k.c.). Bieg przedawnienia przerywa się m.in. przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia, ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia (art. 123 §1 pkt 1 k.c.) oraz przez uznanie roszczenia przez osobę, przeciwko której roszczenie przysługuje (art. 123 § 1 pkt 2 k.c.). Po każdym przerwaniu przedawnienia biegnie ono na nowo, przy czym w razie przerwania przedawnienia w sposób wskazany w art. 123 § 1 pkt 1 k.c., biegnie ono na nowo dopiero po zakończeniu postępowania (art. 124 k.c.). Bieg terminu przedawnienia nie rozpoczyna się, a wszczęty ulega zawieszeniu w przypadkach wskazanych w art. 121 k.c.

Początkiem biegu terminu przedawnienia jest chwila wymagalności roszczenia o zapłatę opłaty dodatkowej, które stało się wymagalne w dniu 30 marca 2015 roku, jak wskazał powód.

W świetle przepisów regulujących przerwanie i zawieszenie biegu terminu przedawnienia, stwierdzić należy, że w okresie 1 roku od momentu rozpoczęcia biegu terminu przedawnienia, nie doszło do przerwania ani zawieszenia tego terminu – powód nie wykazał, by takie przerwanie lub zawieszenie miało miejsce.

Tym samym należy uznać, iż powód wytoczył powództwo przeciwko pozwanej po upływie rocznego terminu przedawnienia roszczenia (powód wniósł do Sądu pozew dopiero 9 lipca 2015 roku).

W przedmiotowej sprawie, powód nie wykazał by pozwana zrzekła się korzystania z zarzutu przedawnienia.

Na marginesie wskazać należy, że zarówno w orzecznictwie Sądu Najwyższego, jak i w doktrynie, dopuszcza się możliwość nieuwzględnienia zarzutu przedawnienia na podstawie art. 5 k.c. Podstawowym jednak warunkiem takiej możliwości jest ocena zarzutu przedawnienia jako czynienia przez uprawnionego do jego podnoszenia z przysługującego mu prawa użytku sprzecznego z zasadami współżycia społecznego.

Nie można uznać podniesionego przez pozwaną zarzutu przedawnienia za działanie sprzeczne z zasadami współżycia społecznego przewidzianymi w art. 5 k.c. w sytuacji, gdy powództwo zostało wytoczone po ponad 9 latach od momentu przedawnienia roszczenia. Przyjęcie odmiennego stanowiska prowadziłoby do wniosku, że wierzyciel mógłby dochodzić przedawnionej należności w dowolnym momencie po upływie terminu przedawnienia, powołując się na zasady współżycia społecznego, co niweczyłoby cel instytucji przedawnienia.

Mając powyższe na względzie, Sąd oddalił powództwo jako, że dochodzone roszczenie uległo przedawnieniu, a pozwana uchyliła się od jego zaspokojenia, podnosząc taki zarzut.

Z tych względów, orzeczono jak w sentencji.